Dosarul:nr. 2rc-315/24 Judecător: Alexei Maria
2-24104376-02-2rc-25102024

D E C I Z I E

16 decembrie 2024 mun. Chişinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chişinău

în componentă:

Președintele ședinței, judecătorul Marina Anton

Judecătorii Olga Cojocaru și Ruxanda Pulbere

examinând fără participarea părților recursul declarat de *****, în civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva S.R.L ,,Rodals" cu privire la încasarea datoriei, penalității, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2024, prin care s-a respins cererea de asigurarea acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 16 septembrie 2024, ***** prin intermediul reprezentantului, avocatul Gurău Ilia a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L ,,Rodals" cu privire la încasarea datoriei de 593 343,67 lei, penalității de regres 29 667,18 lei, penalitatea de întârziere de 1 463 411,37 lei.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta S.R.L Axioma Factoring" solicită asigurarea acțiunii, prin aplicarea sechestrului asupra contului bancar.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2024, s-a respins cererea reprezentantului reclamantei *****, avocatul Gurău Ilia cu privire la asigurarea acțiunii în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată ***** împotriva S.R.L ,,Rodals" cu privire la încasarea datoriei, penalității, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

La 04 octombrie 2024, ***** a contestat cu recurs încheierea instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unui noi decizii prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă integral.

În motivarea recursului recurentul a invocat că instanța de fond a dat apreciere eronată circumstanțelor cauzei, desconsiderând explicațiile prezentate la caz, obiectul litigiului și riscul iminent care cu siguranță va înrăutăți valoarea comercială a societății pârâte, astfel se impune anularea încheierii contestate și emiterea unei noi decizii prin care solicitarea de asigurare a acțiunii urmează a fi admisă.

Menționează recurentul precum că instanța de fond, nu a ținut cont de faptul, că, pârâtul se comportă cu rea-credință, se eschivează de la onorarea obligațiilor contractuale,

astfel există pericolul înstrăinării bunurilor patrimoniale, ce va face imposibilă executarea unei posibile hotărâri de admitere a pretențiilor.

Iar neasigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului pe bunurile şi conturile bancare a pârâtul S.R.L „Rodals", va face imposibilă executarea hotărârii judecătoreștii.

Or, măsura de asigurare constituie măsuri procesuale cu caracter temporar, menită să asigure executarea actului judecătoresc pronunțat, precum şi să contribuie la păstrarea situației existente între părțile în litigiu până la finisarea cauzei în instanța de judecată.

Subliniază că instanța de fond, nu a ținut cont de faptul, că conform art.10 alin.(1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile -ridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință. Or, conform cu prevederile art.9, art,22, art.26, art.27 CPC, instanța de judecată în procesul civil are un rol diriguitor în organizarea procesului conform exigențelor de contradictorialitate şi disponibilitate în drepturi a participanților la proces, nefiind în drept de a interveni în favoarea uneia dintre părți în vederea exercitării în locul părții a sarcinii probațiunii sau propune mijloace de probă în susținerea cerințelor sale.

Astfel, neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar duce inevitabil la imposibilitatea executării pe viitor a unei hotărâri în eventualitatea admiterii acesteia, prejudiciile cauzate ***** fiind ireparabile.

Conform prevederilor art.426 alin.(3) CPC, (3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate în recurs în cumul cu materialele pricinii, Colegiul Civil consideră că recursul urmează a fi respins din următoarele.

În conformitate cu art.427 lit.a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

Colegiul a stabilit că ***la 16 septembrie 2024, ***** prin intermediul reprezentantului, avocatul Gurău Ilia a depus în instanța de judecată*** cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L „Rodals" cu privire la încasarea datoriei de 593 343,67 lei, penalității de regres 29 667,18 lei, penalitatea de întârziere de 1 463 411,37 lei.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta ***** solicită asigurarea acțiunii, prin aplicarea sechestrului asupra contului bancar.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2024, s-a respins cererea reprezentantului reclamantei *****, avocatul Gurău Ilia cu privire la asigurarea acțiunii în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată ***** împotriva S.R.L „Rodals" cu privire la încasarea datoriei, penalității.

La 04 octombrie 2024, ** a contestat cu recurs încheierea instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unui noi decizii prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă.

În conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În același timp, Codul de procedură civilă prevede că tratatele internaționale au prioritate față de legislația internă şi cer judecătorilor să aplice direct prevederile tratatelor

internaționale. În acest sens, sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale revine instanțelor naționale. Astfel, la judecarea cauzelor, instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea sau actul, care urmează a fi aplicate şi care prevede drepturi şi libertăți proclamate de Convenția Europeană, sânt compatibile cu prevederile acesteia.

În caz de incompatibilitate, instanțele judecătorești vor aplica direct prevederile Convenției Europene, despre acest fapt fiind menționat în actele judecătorești de dispoziție pronunțate.

Colegiul Civil reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art.10 alin.(1) Cod civil persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art.11 alin.(1) Cod civil buna-credință este un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic.

În contextul pretențiilor deduse judecării instanța de recurs reține că în temeiul art.15 alin.(1) Cod civil apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În temeiul art.16 alin.(1) Cod civil apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin:

a) recunoașterea dreptului;

b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic;

d) declararea nulității actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligației în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalității;

i) rezoluțiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanța de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

În temeiul alin.(2) al aceluiași articol metodele de apărare prevăzute la alin.(1) pot fi invocate dacă sânt întrunite condițiile stabilite de lege şi, după caz, de actul juridic pentru aplicarea acestora.

Potrivit art.13 alin.(1) Cod civil niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept).

Alin.(2) indică că în cazul abuzului de drept, instanța de judecată, ținând cont de natura şi consecințele acestuia, refuză titularului în apărarea dreptului subiectiv exercitat abuziv sau, după caz, îl obligă la încetarea exercitării abuzive.

În conformitate cu prevederile art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În conformitate cu prevederile art.175 alin.(1) CPC, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acțiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pârâtului;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligații faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, judecătorul sau instanța dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Totodată, Colegiul reiterează şi prevederile art.177 alin.(1) CPC, care reglementează expres că cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Or, în conformitate cu prevederile art.118 coroborate cu dispozițiile art.121 CPC, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de recurenta-reclamanta ar face imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătorești.

Colegiul Civil, analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit motivării încheierii contestate, instanța de fond a ajuns la concluzia că reclamanta ***** nu a justificat și nici nu a administrat probe, care să impună aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, iar argumentele aduse în cererea de asigurare a acțiunii, nu poate constitui temei de instituire a măsurilor asiguratorii, așa cum aceste alegații sunt bazate pe presupunerile părții reclamante și nu la baza acțiunii concrete și veridic probate.

Raportând prevederile acestor norme la circumstanțele speței, Colegiul conchide că prima instanță corect și întemeiat a concluzionat că cererea de asigurare a acțiunii înaintată de către ***** este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Or, reclamanta ***** având obligația pozitivă a probațiunii în instanță nu a prezentat, în sensul art.118 alin.(1) CPC, probe concludente şi admisibile, care să dovedească faptul ***că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, în cazul unei eventuale soluții de admitere a acțiunii.***

Argumentele recursului precum că prima instanță greșit a respins cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii din considerent că reclamanta în cererea de asigurare a expus riscurile (riscul) pe care le consideră întemeiate la caz, nu pot fi reținute. Or, reclamanta a înaintat cerințe de aplicarea măsurilor de asigurare prin aplicarea sechestrului pe conturile bancare ale pârâtei, în limita valorii acțiunii, fără a invoca, argumenta şi justifica existenta indiciilor, că neaplicarea măsurilor respective ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, după cum statuează art.174 CPC, adică argumente justificative în care rezidă necesitatea aplicării măsurilor de asigurare, şi anume, ce ar rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc., eventuale indicii referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtei de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei eventuale hotărâri judiciare.

Or, argumentele recurentului precum că, societatea pîrîtă S.R.L „Rodals” pe parcursului ultimei perioade se comportă cu rea-credință, se eschivează de la onorarea obligațiilor contractuale, astfel există pericolul înstrăinării bunurilor patrimoniale, ce va face imposibilă executarea unei posibile hotărâri de admitere a pretențiilor, fără a fi prezentate în acest sens probe pertinente și admisibile prin prisma art.118 în coroborarea cu art.121-122 CPC, nu atestă argumentele şi indiciile enunțate.

Or, toate alegațiile reclamantei/recurentei sunt bazate pe presupuneri și nu prin prezentarea unor probe concrete și veridice.

Mai cu seamă că din materialele cauzei nu se evidențiază la moment intenția pârâtului de a se va eschiva de la executarea hotărârii judecătorești.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Totodată, ținând cont de faptul că temeiurile asigurării acțiunii nu sânt enumerate expres în art.174 CPC, urmează ca judecătorul să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc.

Prin urmare, examinând cererea de asigurare a acțiuni, instanța urmează, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiuni principale, să determine natura litigiului, să verifice argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Distinct de cele menționate se va reține drept corectă și mențiunea instanței de fond că la caz nu s-a demonstrat nici eventuala posibilitate de prejudicii prin neaplicarea măsurilor de asigurare şi că toate afirmațiile recurentului cu privire la necesitatea aplicării acestora sunt

declarative şi neprobate, pe când, în sensul art.177 CPC este de înțeles că, cererea de asigurare a acțiunii urmează a fi motivată, indicându-se în aceasta motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Astfel, încheierea contestată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului şi cu aprecierea completă a tuturor probelor şi a circumstanțelor referitoare la temeiul de asigurare a acțiunii - motiv pentru care de către Colegiul civil o considerată legală şi întemeiată, iar recursul declarat este unul neîntemeiat .

Or, principiul preeminenței dreptului, inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atât un important impuls la adoptarea Convenției (Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr.4451/70 din 21.02.1975, par.34, f.d.30), cât şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art.31 alin.(2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art.12 CPC.

În temeiul dispozițiilor art.1 alin.(3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr.2 din 19.01.1998, publicată în Monitorul Oficial nr.12-13/8 din 19.02.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepție în acest sens.

În continuarea ideii prefigurate, conducându-se de prevederile art.9 CPC, Colegiul Civil reține rolul diriguitor al instanței de judecată în organizarea şi desfășurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalității părților în drepturi, art.26 CPC, motiv din care exonerarea limitarea nejustificată a unui participat la proces în drepturile procesual-legale, ar reprezenta în esență o favorizare nejustificată a celuilalt participant la proces, în frauda regulilor unui proces echitabil.

În contextul celor expuse, Colegiul Civil constată justețea concluziei instanței de fond de respingere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurarea acțiunii, deoarece, după cum s-a indicat mai sus, cerințele reclamantei de asigurare a acțiunii sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, motiv pentru care, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul (Centru) din 30 septembrie 2024.

În conformitate cu art.427 lit.a), art.428 alin.(1) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Chișinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de *****.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2024, emisă în civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către ***** împotriva ***** cu privire la încasarea datoriei, penalității.

Decizia este irevocabilă din data adoptării.

Președintele ședinței Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Olga Cojocaru

Pulbere Ruxanda